

Höstplöjda fält och förskingrade värden

av Torbjörn Tillman (2011)

Mot Brunneby far jag
en dimmig novemberdag
Skördade åkrar är höstplöjt mörka
i kontrast mot en vitmenad körka
Någon tänder sitt ljus
tjänligt i kristet hus

Disiga, fälten skönjes mot skogen
lerblanka tiltor vända av plogen
Sjätte november är snart till ända
stunden åminnes vördsamt kanhända
Gustav Adolf den andre i raden
stupar i Lützens dimma den dagen.

Minns vi dimmigt idag
detta vårt svensk-tyska slag
På Lützens fält i novemberdiset
erlägger svensken yttersta priset
Dödligt stick allt slutar
en konung stupar

November gav en dyrköpt viktoria
men nu har många glömt dess historia
Att behålla svensk storhet i minnet
syns inte längre tilltala sinnet
Så tanklöst en stor svensk försakelse
nu högtidlighålls med bara en bakelse

Något bör vi begrunda
hur blev primärt så sekunda
Fakta värderas nytillvänt gärna
känslolösa - förmenat moderna
Hjältar är inte inne
i historikers sinne

Jag är omodern gammal och grå
men erfaren nog att mycket förstå
Man tjugonde seklet illa beskrev
så skonad från krig den svenske blev
Högt höll jag nu själv mitt fosterland
var kallad till tjänst med vapen i hand

Krig - ett isande kallt
tonen var bitsk, smaken salt
Ständig beredskap att offra livet
blåögd yngling var detta givet
Nu med grånade hår
än jag tanken förstår

Knekt blev jag villigt ren femtiofyra
i värnpliktsarmén var vi inte så dyra
Vår plikt att värna var tydlig och klar
mot ryssen från öster ett folks försvar
Drygt fyrtio blev åren i köldtålig här
redo - försedd med moderna gevär

Glömd är nyplöjd åker
nu är andra nya epoker
Helst man nu strider långtbortistan
mot ryssen ställs ingen endaste fan
Förskingrat svenskt försvar
allt är borta som var

Glömd syns nu fosterlandstanken vara
låt "Gustav Adolfson" flyga och fara
Höstmörkret döljer bedrägligt väl
att legoknekten har en Akilleshäl
Den pekuniära knipan blir större
mer för den senare än för den förre

Ej för sent är måhända
att nu historien vända
Är folkförsvarets anda riktig bara
när rikets vara är kommet i fara
Försvar syns tungt i mellantid
för blåögd svensk individ

Så går lätt tanken till hösten åter
till dimmig dag och till svartplöjd åker
Till kyrka och tro och en här till värn
en folkets anda som visst är modern
Oss lärt vår kung den sjätte november
att ärligen fäkta när olyckan händer